

Nr 33

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till viss ändring av lagen om rätt till fiske; given Stockholms slott den 19 januari 1962.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående ändrad lydelse av 24 § lagen den 1 december 1950 (nr 596) om rätt till fiske.

GUSTAF ADOLF

Eric Holmqvist

Propositionens huvudsakliga innehåll

För att motverka vissa missförhållanden i Stockholms yttre skärgård föreslås sådan ändring i 24 § fiskerättslagen att, där fiske hör till allenast en fastighet, vilken ej utgöres av enbart fiske, och fastigheten innehaves med samäganderätt, delägare får möjlighet att utverka länsstyrelsens föreskrifter huru fisket må nyttjas.

Förslag

till

Lag**angående ändrad lydelse av 24 § lagen den 1 december 1950 (nr 596)
om rätt till fiske**

Härigenom förordnas, att 24 § lagen den 1 december 1950 om rätt till fiske¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

24 §.

(Gällande lydelse)

Oskiftat fiske — — — — — märklig tidsutdräkt.
Upplåtelse av — — — — — flera fastigheter.

(Föreslagen lydelse)

Hör fiske till allenast en fastighet, vilken ej utgöres av enbart fiske, och innehaves fastigheten med samäganderätt, må på ansökan av någon av delägarna meddelas föreskrift enligt vad i första stycket är stadgat.

Vad i — — — — — i fiskevårdsområde.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

¹ Senaste lydelse av 24 §, se SFS 1960:131.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 3 januari 1962.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Holmqvist, fråga om *ändrad lydelse av 24 § lagen om rätt till fiske* samt anför därvid följande.

Om nyttjande av samfällt fiske gäller delvis olika regler allteftersom fisket är samfällt i den meningen, att det tillhör eller utgör en enda fastighet som med samäganderätt innehas av två eller flera delägare, eller är gemensamt för två eller flera fastigheter. I det förra fallet gäller enligt lagen den 30 september 1904 om samäganderätt, att fastighetens och därmed även fiskets nyttjande förutsätter enighet mellan delägarna; kan de ej enas om nyttjandet, äger domstol på ansökan av delägare förordna god man att under viss tid omhänderha fastigheten och dess fiske. För det senare fallet åter ges vissa bestämmelser i lagen den 1 december 1950 om rätt till fiske, som i 24 § första stycket stadgar att fiske som är oskiftat eller eljest samfällt för två eller flera fastigheter må nyttjas av fastigheternas ägare efter vad de kan sämjas. Sämjas de ej, må länsstyrelsen på ansökan av någon av dem föreskriva, hur fisket må nyttjas. Innan sådan föreskrift meddelas skall de övriga ägarna genom särskilda underrättelser erhålla tillfälle att yttra sig, såvitt det kan ske utan märklig tidsutdräkt. Länsstyrelsen har vid tillämpning av detta tämligen formlösa förfarande vidsträckta möjligheter att låta föreskrifterna avpassas efter behovet i varje särskilt fall. Den kan sålunda fastställa fiskeriplan eller meddela föreskrift att ingen delägare får utsätta mer än ett visst antal redskap, att fiskeplatserna skall cirkulera mellan delägarna enligt bestämd turordning, att visst område skall vara fredat för fiske, att viss delägare får fiska med mer än ett bestämt antal redskap endast på villkor att han erlägger avgift till en gemensam fiskevårdskassa¹ etc. Den som bryter mot länsstyrelsens föreskrifter dömes enligt 35 § fiskerättslagen till straff för olovligt fiske. Brottet får liksom annat olovligt fiske, ifall det endast kränker enskild fiskerätt, icke åtalas av allmän åklagare med mindre gärningen av målsägande angivits till åtal eller statsåklagaren finner åtal vara påkallat ur allmän synpunkt.

¹ Se härom närmare prop. 1950: 60 s. 114, 189 och 228.

Beträffande fiske som på nyssnämnda sätt är samfällt för två eller flera delägare eller fastigheter finnes vidare, förutom möjligheterna i vissa fall att få till stånd laga skifte eller fiskedelning enligt jorddelningslagen, även utvägen att bilda fiskevårdsområde enligt lagen den 5 maj 1960 om fiskevårdsområden. Vid de överväganden, som föregick förslaget till sistnämnda lag, avsågs till en början att fiskevårdsområde skulle kunna bildas i vattenområde där fisket var i sin helhet samfällt eller eljest tillhörde två eller flera fastigheter med olika ägare. Emellertid övergavs sedermera kravet på fiskets anknytning till minst två fastigheter, och enligt lagen möter det sålunda inte hinder att, där delägarna är minst två, bilda fiskevårdsområde av fiske som tillhör eller utgör en enda fastighet. Fiskevårdsområden kan sålunda bildas av exempelvis de i Stockholms yttre skärgård förekommande s. k. fiskefastigheterna, d. v. s. sådana särskilt skattlagda fisken eller sådana fastigheter med betydande enskilt fiske, som inte angränsar andra enskilda fisken. Om motiven härför yttrade föredragande departementschefen, då lagförslaget remitterades till lagrådet, bl. a. följande (prop. 1960: 50 s. 53 f).

Dessa fastigheter, som i regel är obebodda, har ofta sitt huvudsakligaste värde i fisket. Delägarnas antal är ofta mycket stort. Fall har uppgivits då antalet uppgår till över 200. Sämjedelning har i regel inte ägt rum. Å dylik fastighet är inte 24 § fiskerättslagen tillämplig. I fall där delägarna varit många och enighet inte förelegat har man i praktiken försökt lösa uppkommande svårigheter med stöd av 1904 års lag om samäganderätt genom förordnande av god man. Denne skall emellertid enligt lagens 3 § förordnas på viss tid. Erfordras efter utgången av sådan tid fortsatt behov av god man, måste nytt förordnande utverkas. I regel hyser emellertid delägarna inte någon önskan att rubba på bestående äganderättsförhållanden, varför mången gång ett kontinuerligt behov av god man föreligger. Det synes mig angeläget att den nya lagstiftningen utformas så att den kommer att omfatta även dessa fisken.

De här avsedda fiskefastigheterna ägnades särskild uppmärksamhet även i fortsättningen av lagstiftningsarbetet. I motioner (I: 531 och II: 660, likalydande) hemställdes att från lagförslagets krav på viss kvalificerad majoritet för bildande av fiskevårdsområde skulle göras undantag beträffande dessa fisken. Till motivering av den undantagsregel om enkel majoritet, som, sedan riksdagen bifallit motionerna, intogs i lagen (6 § andra stycket) yttrade tredje lagutskottet följande (utl. 1960: 8 s. 64).

Det framgår av såväl propositionen som motionerna I: 531 och II: 660 att särskilda svårigheter föreligger, när det gäller förvaltningen av vissa skärgårdsfisken. Var och en av de fastigheter det här gäller består av en skärgård eller grupp av öar, holmar och grund med tillhörande vatten- och fiskerätt. Dessa fastigheter är i jordeboken upptagna såsom särskilda fiskelägenheter. De saknar i regel fast bosättning. Fastigheterna har i allmänhet under mitten av 1800-talet av kronan försålts till bönder i angränsande, bebodda delar av skärgården men har därvid icke sammanlagts med köparnas övriga fasta egendom. Genom arvskiften och försäljningar har antalet delägare vuxit betydligt. Andelarna är ofta mycket små. Sålunda uppges att lagfart i flera fall meddelats å 1/18 000 och ännu mindre andelar. Det är för utskottet känt att en icke önskvärd handel med dylika mycket små fastighetsdelar förekommit i ej obetydlig utsträckning.

Så som kraven på anslutning för att fiskevårdsområde skall komma till stånd utformats i propositionen finns det anledning att räkna med, att fiskevårdsområden i de speciella fall varom nu är tal endast undantagsvis kan komma till stånd. Å andra sidan är det både från allmän synpunkt och med tanke på skärgårdsbefolkningens intressen just i dessa fall särskilt angeläget att kunna bilda fiskevårdsområde. Detta syfte torde man i enlighet med motionärernas förslag kunna nå genom att kräva anslutning från en enkel majoritet, räknat efter huvudtal *eller* delaktighet och därvid således avstå från den eljest föreskrivna anslutningen i *både* huvudtal *och* delaktighet. Då det saknas anledning att utsträcka denna specialregel till de särskilt skattlagda fiskena (enligt kammarkollegiets terminologi »i jordeboken upptagen särskild fiskelägenhet», se prop. s. 172) över huvud taget, synes den böra begränsas till sådana fall, där fiskevårdsområdet bildas av endast *en* fastighets fiske och detta fiske ej ensamt för sig utgör en fastighet. Till fastigheten skall således höra både fiske och »grund».

Innan lagen om fiskevårdsområden hunnit träda i kraft, hemställde *länsstyrelsen i Stockholms län* hos Kungl. Maj:t att samordning måtte åstadkommas mellan den specialregel, som på riksdagens initiativ sålunda infördes i 6 § andra stycket, och bestämmelserna i 9 § tredje stycket om beslutande av annan beräkningsgrund än huvudtalet vid utövande av rösträtten inom fiskevårdsområde. Länsstyrelsen framhöll att inom Stockholms ytter-skärgård finnes ett flertal sådana fiskefastigheter som här avses. Antalet delägare i de olika fiskefastigheterna var tidigare inte så stort att några egentliga konflikter förekom mellan delägarna. Under 1940-talet började emellertid i spekulationssyfte i två av fiskefastigheterna en ganska omfattande försäljning av andelar. Detta jobberi har senare spritt sig också till en tredje fastighet. De försålda andelarna tenderar att bli allt mindre. Länsstyrelsen befarade att företeelsen skulle sprida sig också till andra skärgårdsområden. Vad man vid försäljningarna främst lockat med har varit möjligheterna till fiske och jakt; rätten härtill har angivits vara samma för alla delägare oavsett andelens storlek. Den ökade splittringen av äganderätten medför faror för de ifrågavarande skärgårdsområdenas natur och för deras fågel- och fiskbestånd. Vidare medför splittringen stora nackdelar för de delägare som ännu har kvar större andelar och inte fallit för frestelsen att dela upp dem. För att minska risken för majoritetsmissbruk borde man enligt länsstyrelsens mening för fiskefastigheternas del öka möjligheterna att rösta efter delaktighet.

Den av länsstyrelsen begärda ändringen i 9 § lagen om fiskevårdsområden kom till stånd genom lag den 17 mars 1961 (nr 43). Emellertid innehåller länsstyrelsens skrivelse också förslag om ytterligare åtgärder mot de påpekade missförhållandena beträffande fisket i vissa delar av Stockholms ytterskärgård. Länsstyrelsen säger sig ha erfarit att delägare till fiskefastigheter sökt råda bot för de värsta olägenheterna genom att utverka förordnande av god man enligt samäganderättslagen. Dessa gode män har meddelat vissa föreskrifter angående nyttjandet, innebärande bl. a. att de mindre andelarnas ägare inte skall ha rätt att uppföra byggnad samt att rätten till jakt och fiske begränsas till vissa områden. Även om det synes klart att god man äger utfärda sådana föreskrifter beträffande t. ex. fisket, som

tillvararatar samtliga delägares intresse och utgör en objektivt riktig uppdelning av fisket utan att någon delägare gynnas eller missgynnas, råder för närvarande bland gode männen stor osäkerhet om deras behörigheter och skyldigheter. Det ifrågasättes om deras föreskrifter kan genomföras mot en tredskande delägare. Det förut i strafflagen (24 kap. 14 §) intagna stadgandet om straff för delägare, som missbrukar sin rätt i samfällt fiske, finnes inte längre kvar. Länsstyrelsen ifrågasätter om inte en dylik straffbestämmelse ånyo bör införas. — Emellertid inrymmer, anför länsstyrelsen vidare, det i tilltagande utsträckning praktiserade systemet med försäljning av andelar i ytterskärgårdarna jämväl en rad andra problem och aspekter. Enligt länsstyrelsens mening tarvar hela problemkomplexet i samband med andelsäganderätten i ytterskärgårdarna en skyndsam översyn, innan hela skärgården blivit splittrad i ett otal minimala andelar och de redan nu svårbestämda förhållandena tilltrasslats så att ett inskridande från statsmakternas sida i praktiken blir omöjligt.

I anledning av länsstyrelsens framställning har *fiskeristyrelsen* i skrivelse den 14 februari 1961 ifrågasatt om inte, sedan ändringen i 9 § lagen om fiskevårdsområden genomförts, huvuddelen av de av länsstyrelsen önskade reformerna skulle kunna genomföras genom ett tillägg till 24 § fiskerättslagen av innebörd att det i paragrafens första stycke omförmälda länsstyrelseförfarandet göres tillämpligt för det i 6 § andra stycket lagen om fiskevårdsområden avsedda fallet att fiske hör till allenast en fastighet och ej ensamt för sig utgör en fastighet.

Remissyttranden

Över länsstyrelsens framställning, utom såvitt avser den genomförda ändringen i lagen om fiskevårdsområden, samt över fiskeristyrelsens skrivelse har efter remiss yttranden avgivits av kammarkollegiet, lantmäteristyrelsen, häradshövdingen i Mellersta Roslags domsaga, Stockholms läns fiskareförbund samt Stockholms länsförbund av Riksförbundet Landsbygdens folk. Därjämte har länsstyrelsen och fiskeristyrelsen yttrat sig över varandras förslag.

Kammarkollegiet finner åtgärder utöver den nyligen genomförda ändringen i 9 § lagen om fiskevårdsområden inte vara erforderliga. Mot tanken att återinföra den generella ansvarsbestämmelsen för delägare, som missbrukar sin rätt i samfällt fiske, anför kollegiet.

Detta straffbud, som tidigare återfanns i 24 kap. 14 § strafflagen men i samband med 1948 års strafflagsreform överfördes till 1896 års fiskerättslag (17 a §), upptogs därefter som 42 § i det till lagrådet 1949 remitterade förslaget till ny lag om rätt till fiske. Efter en ingående granskning av bestämmelsen tillstyrkte emellertid lagrådet, att denna skulle utgå och ersättas endast med ett straffbud för överträdelse av enligt 29 § (nu 24 §) meddelade föreskrifter. Lagrådets förslag på denna punkt biträdades vid lagfrågans fortsatta behandling (35 §). Med hänsyn till vad sålunda förekommit torde tanken att återuppliva ifrågavarande straffbestämmelse i dess ursprungliga omfattning böra avvisas. I de fall, där god man förordnats enligt sam-

äganderättslagen, torde ett ingrepp från någon delägares sida i strid anlingen med den besittning, som på grund av förordnandet tillkommer gode mannen, eller med dispositioner, som gode mannen vidtagit beträffande fastigheten, kunna beivras enligt 20 kap. 6 eller 7 § strafflagen.

Beträffande det av fiskeristyrelsen väckta förslaget om viss ändring av 24 § fiskerättslagen finner kollegiet ur lagteknisk synpunkt mindre lämpligt att under denna paragraf — som avser endast sådana egentliga samfällighetsfiskerier vilka enligt 19 § första stycket samäganderättslagen äro utelutna från den lagens tillämpningsområde — hänföra ett specialfall av sådan fiskegemenskap som faller under samäganderättslagen. Framför allt anser emellertid kollegiet att godemansförvaltning enligt samäganderättslagen ofta blir en smidigare och effektivare förvaltningsform än av myndighet meddelade föreskrifter, som bleve svårare att på ett ändamålsenligt sätt anpassa efter skiftande förhållanden.

Lantmäteristyrelsen uttalar att den likformighet, som skulle erhållas genom den av fiskeristyrelsen förordade lagändringen, otvivelaktigt synes vara en fördel. Uppkommer behov av föreskrifter om de olika ägarnas rätt att utnyttja landområde inom fastigheterna, t. ex. bygga bodar, bryggor eller stugor, blir dock samäganderättslagen tillämplig. I viss utsträckning skulle därför mot nämnda fördel av att införa den av fiskeristyrelsen föreslagna ändringen komma att stå olägenheten av att inom berörda fastigheter förvaltningen av fisket och av landområdena skulle komma att följa olika regler. Då härjämte samäganderättslagens förvaltningsform är tämligen oprövad beträffande fiskevattnen, ställer sig styrelsen tveksam till fiskeristyrelsens förslag.

Länsstyrelsen i Stockholms län har intet att erinra mot fiskeristyrelsens förslag om ändring i 24 § fiskerättslagen. Förslaget skulle medföra att man kommer ifrån att tillämpa samäganderättslagen beträffande fisket, medan denna fortfarande skulle äga bestånd beträffande landområdet. Att sålunda olika regler komme att gälla för förvaltningen av landområdet och av fisket skulle enligt länsstyrelsens bedömning inte behöva medföra några mera avsevärda olägenheter.

Häradshövdingen i Mellersta Roslags domsaga, där flera av de berörda fiskefastigheterna ligger, ansluter sig till fiskeristyrelsens förslag.

Stockholms länsförbund av Riksförbundet Landsbygdens folk uttalar att ett tillägg till 24 § lagen om rätt till fiske i överensstämmelse med förslaget synes vara en enkel och praktisk lösning av de av länsstyrelsen framlagda problemen.

Departementschefen

I och med tillkomsten av 1960 års lag om fiskevårdsområden bringades regleringen av vårt lands fiskeförhållanden i överensstämmelse med den nutida uppfattningen om det mest ändamålsenliga sättet att lösa gemensamma fiskeproblem och åstadkomma rättvisa mellan fiskerättsägare. Genom lagen tillgodoses även det allmännas intresse att fisket som naturtillgång utnytt-

jas samtidigt som en god fiskevård främjas. Det ligger i sakens natur att vissa mera provinsiella detaljspörsmål inte kunnat genom sagda lagstiftning på en gång få sin slutgiltiga lösning. Såsom uttalades i propositionen med förslag till den nyligen vidtagna ändringen i lagen om fiskevårdsområden råder i Stockholms yttre skärgård förhållanden som inte torde ha någon motsvarighet på annat håll i riket och som medför särskilda svårigheter på fiskets och fiskevårdens område. Det ansågs att man därför i princip borde godtaga tanken på särbestämmelser för dessa fall. Så har ju också skett genom det på riksdagens initiativ gjorda tillägget till 6 § och genom ändringen i 9 §.

Länsstyrelsen i Stockholms län och fiskeristyrelsen har i särskilda framställningar begärt ytterligare åtgärder beträffande ifrågavarande skärgårdsfisken. Det kan måhända invändas att delproblemet med dessa fiskefastigheter redan fått så noggrann reglering som saken skäligen kan anses fordra. Såvitt gäller bildande av fiskevårdsområde av dylik fastighet, torde så också vara fallet. Visserligen kan, såsom länsstyrelsen påpekat, svårigheter yppa sig att åstadkomma för områdets bildande erforderlig majoritet, men en ytterligare uppmjukning av majoritetsregeln finner jag inte nu böra övervägas. I de fall åter, där erforderlig majoritet finnes bland de fiskevårdsintresserade delägarna, kan dock kostnaderna för bildande av fiskevårdsområde verka återhållande, särskilt som de svårigen låter sig beräknas i förväg. Visserligen kan bidrag erhållas av allmänna medel men blott efter ingående prövning av behovet i varje särskilt fall och i regel inte till en större del av kostnaderna. I den mån bidrag inte utgår, skall kostnaderna bäras av delägarna efter vars och ens delaktighet. Härav följer att småandelsägarna, vilkas sätt att nyttja fisket måhända aktualiserat behovet av fiskevårdsområde, får vidkännas en med hänsyn härtill alltför obetydlig del av kostnaderna.

Möjligheten att i de samägda fiskefastigheterna i Stockholms ytterskärgård reglera fiskets nyttjande via fiskevårdsområde kan således väntas bli oprövad även i fall där behovet av reglering är uppenbart. Det är tydligt att oenighet lätt kan leda till kaotiska förhållanden, där antalet delägare — såsom förekommer i något fall — överstiger trehundra. För att lösa frågan om fiskets nyttjande i dylika fall finnes, om man bortser från möjligheten av en laga delning av fastigheten eller fisket, endast utvägen att förordna god man enligt samäganderättslagen. Emellertid råder stor tveksamhet om vilka fiskebestämmelser en sådan god man i det enskilda fallet äger utfärda med verkan att överträdelse av dem kan beivras.

En mera framkomlig väg skulle säkerligen erbjuda sig, om man enligt fiskeristyrelsens förslag låter delägare i samägt fiske av här avsett slag, vare sig god man förordnats eller inte, få samma möjlighet som delägare i fiske, samfällt för två eller flera fastigheter, att enligt 24 § fiskerättslagen hos länsstyrelsen begära föreskrifter för fiskets nyttjande. Även andra fördelar torde kunna väntas av en dylik lagändring. Erfarenheten visar att i de

ifrågavarande fiskefastigheterna i Stockholms skärgård intresset för god fiskevård inte är detsamma hos alla andelsägare. En bestämmelse som den föreslagna kan antagas medföra att ytterligare utbud av andelar i dessa skärgårdsfisken inte får gensvar hos andra än dem som är inställda på att rätta sig efter de föreskrifter om fiskets nyttjande som länsstyrelsen kan komma att utfärda. Den inte önskvärda handeln med småandelar i fiskefastigheterna torde därmed kunna effektivt begränsas.

Den föreslagna lagändringen riktar sig mot missförhållanden i de fiskefastigheter, för vilka gäller den särskilda rösträttsregeln i 6 § andra stycket lagen om fiskevårdsområden, alltså fall där delägarnas fiskerätt omfattar endast en fastighets fiske och detta fiske ej ensamt för sig utgör en fastighet. Anledning torde saknas att utsträcka tillämpningsområdet för 24 § fiskerättslagen även till fiske varmed äganderätt till grunden inte är för-enad.

Jag föreslår således att till 24 § fiskerättslagen fogas ett nytt stycke av innehåll att, om fiske hör till allenast en fastighet, som ej utgöres av enbart fiske, och fastigheten innehaves med samäganderätt, länsstyrelsen må på ansökan av någon av delägarna meddela föreskrift enligt vad i första stycket är stadgat. Med hänsyn till paragrafens innehåll i övrigt bör det nya stycket infogas som ett tredje stycke omedelbart före bestämmelsen i sista stycket om att paragrafen inte äger tillämpning på fiske som ingår i fiskevårdsområde.

Till följd av stadgandet i 35 § fiskerättslagen blir den som bryter mot föreskrift, meddelad med stöd av det nya stycket i 24 §, förfallen till straff för olovligt fiske. Enligt 40 § må sådant brott, där det endast kränker enskild fiskerätt, åtalas av allmän åklagare blott då statsåklagaren finner åtal vara påkallat ur allmän synpunkt eller målsägande anger brottet till åtal. Angivelse torde kunna göras av varje enskild delägare. Rätten att yrka ersättning i anledning av brottet torde dock vara begränsad till den del av skadan som motsvarar delägarens andel i fisket.

I den mån länsstyrelsens föreskrifter lämnar någon del av fiskets nyttjande oreglerad blir samäganderättslagen alltfört tillämplig. Så blir fallet även beträffande nyttjande av fastigheten såvitt avser annat än fiske, t. ex. uppförande av fiskestugor och anläggande av bryggor. I några remissvar har ifrågasatts det lämpliga i att tillskapa en sådan situation. Då enahanda förhållanden råder enligt reglerna om fiskevårdsområde, finner jag invändningen icke böra innefatta något hinder mot bifall till förslaget. Utfärdar länsstyrelse föreskrifter i fall där god man förordnats och denne meddelat bestämmelser i motsvarande hänseende, blir givetvis vad länsstyrelsen föreskrivit ensamt gällande.

Lagändringen synes böra träda i kraft snarast möjligt.

I enlighet med det anförda har inom jordbruksdepartementet utarbetats förslag till lag angående ändrad lydelse av 24 § lagen den 1 december 1950 (nr 596) om rätt till fiske.

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över lagförslaget, av den lydelse *bilaga*¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:
Stig Johansson

¹ Bilagan, som är likalydande med det vid propositionen fogade förslaget, har här uteslutits.

Utdrag ur protokoll, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 12 januari 1962.

N ä r v a r a n d e:

justitierådet REGNER,
regeringsrådet JARNERUP,
justitieråden AF TROLLE,
BOMGREN.

Enligt lagrådet den 9 januari 1962 tillhandakommet utdrag av protokoll över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 3 januari 1962, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över uppriktat förslag till *lag angående ändrad lydelse av 24 § lagen den 1 december 1950 om rätt till fiske.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av hovrättsassessorn Per Hildebrand.

Lagrådet yttrade: Genom det på riksdagens initiativ tillkomna andra stycket i 6 § lagen om fiskevårdsområden samt den år 1961 genomförda ändringen av 9 § tredje stycket samma lag ha möjligheterna ökats att få till stånd fiskevårdsområden beträffande sådana fisken i Stockholms skärgård som omförmälas i remissprotokollet. Den däri redovisade utredningen kan icke anses giva vid handen, att ytterligare lagstiftningsåtgärder i fråga om nyttjandet av dessa fisken äro behövlige. I lagtekniskt hänseende föranleder förslaget icke någon erinran.

Ur protokollet:

Birgitta Liljefors

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 19 januari 1962.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDEÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Holmqvist, lagrådets den 12 januari 1962 avgivna utlåtande över det den 3 januari 1962 till lagrådet remitterade förslaget till *lag angående ändrad lydelse av 24 § lagen den 1 december 1950 (nr 596) om rätt till fiske*.

Efter redogörelse för lagrådets utlåtande anför föredraganden följande.

Bestämmelsen i 24 § fiskerättslagen om föreskrifter för fiskets nyttjande betraktades vid lagens tillkomst som ett provisorium i avbidan på lagstiftning om fiskevårdsområden. Då lagen om fiskevårdsområden sedermera tillkom, bibehölls den emellertid i enlighet med en utbredd opinion bland remissinstanserna. Som skäl härför anförde föredragande departementschefen att bestämmelsen hade en inte oviktig uppgift att fylla i sådana fall, där det av någon anledning inte gick att bilda fiskevårdsområde eller där oenigheten gällde endast någon detalj och bildande av fiskevårdsområde framstod som en onödig omgång. Eftersom viss majoritet krävdes för bildande av fiskevårdsområde, framstod det för departementschefen som en nödvändighet att behålla möjligheten för *envar* delägare att med stöd av 24 § fiskerättslagen genom hänvändelse till myndighet erhålla föreskrifter om samfällt fiskes nyttjande. Det framhölls också att stadgandet hade förtjänsten att erbjuda ett enkelt förfarande, som lätt kunde anpassas efter skilda förhållanden. De sålunda anförda skälen torde i allt väsentligt kunna åberopas även för den nu föreslagna utvidgningen av paragrafens tillämpningsområde.

Enligt vad jag inhämtat har ännu inte gjorts någon ansökan om bildande av fiskevårdsområde av något av ifrågavarande fisken. Den påtalade uppsplittringen av äganderätten till fiskena med därav följande olägenheter för allmänna och enskilda intressen fortgår alltjämt. Sålunda har helt nyligen i ett par fall meddelats lagfart å 1/54 000 av en av fiskefastigheterna. Det synes alltså inte vara utan skäl som de för fiskevården närmast ansvariga myndigheterna, fiskeristyrelsen och länsstyrelsen, funnit sig böra föreslå ytterligare lagstiftningsåtgärder i fråga om nyttjandet av dessa fisken. Då härjämte lagrådet förklarar lagförslaget i lagtekniskt hänseende inte föranleda någon erinran, anser jag att förslaget bör föreläggas riksdagen.

Härefter hemställer föredraganden att förslaget måtte jämlikt § 87 rege-
ringsformen föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instäm-
mande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förord-
nar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlå-
tas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll
utvisar.

Ur protokollet:

G. Lüzell